

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **AXIN s. r. o.**, IČO: 25418271,
sídlem Vojanova 83/28, 405 02 Děčín,
zastoupená JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem,
sídlem Kostelní náměstí 233/1, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2021, č. j. MPSV-2021/60279-421/1,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 7. 2021, č. j. MPSV-2021/60279-421/1, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 12. 3. 2021, č. j. DCA-T-241/2019-22, kterým žalobkyni nebyl podle § 78a odst. 4 a odst. 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění dalších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2019. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve obsáhle shrnula průběh správního řízení, resp. zrekapitulovala obsah uplatněných námitek v daném řízení a jejich vypořádání ze strany úřadu práce a žalovaného. Následně uvedla, že je ze skutkového stavu věci zřejmé, že Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále jen „finanční úřad“) vydal k témuž datu dvě rozdílná sdělení, a to jednak sdělení o nedoplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 233 993 Kč a jednak potvrzení o stavu osobního daňového účtu ke dni 30. 6. 2019, v němž byl uveden nedoplatek na DPH v téže výši, avšak zde byl současně konstatován mj. i přeplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti v částce 462 942 Kč.
3. Podle žalobkyně je přitom smyslem a účelem § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti poskytnutí příspěvku žadateli, který není v postavení dlužníka vůči České republice. Předmětný příspěvek tedy není dle odkazovaného ustanovení poskytován tomu, kdo České republice dluží, s výjimkou povolení splátek. K tomu žalobkyně dále poukázala na § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), s tím, že povolení splátek se týká toliko daňového nedoplatku, který je snížen o případný přeplatek na jiné dani. Vzhledem k tomu, že se jedná o tentýž daňový nedoplatek uvedený v § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti, je podle názoru žalobkyně právně a skutkově nesprávné, aby žalovaný nepřihlížel k přeplatku uvedenému na potvrzení o stavu osobního účtu, který je vyšší než tvrzený nedoplatek.
4. Žalovaný tak dle žalobkyně vycházel z nesprávného skutkového zjištění, když nepřihlédl k předloženému potvrzení o stavu osobního účtu, ve kterém je uveden přeplatek vyšší než tvrzený nedoplatek. Žalovaný vzal zároveň za správné potvrzení, *„ke kterému finanční úřad neměl oprávnění podle § 67 odst. 3 daňového řádu, když nemohl sdělovat bez toho, aniž by uvedl, z jaké evidence čerpá a v jakém rozsahu.“* Oprávnění sdělovat stav osobního daňového účtu má finanční úřad jen podle § 151 daňového řádu. První sdělení tak podle názoru žalobkyně žalovaný nemohl použít a druhé potvrzení poté nesprávně právně posoudil stran daňového nedoplatku podle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti v souvislosti s výjimkou uvedenou pod písm. a). Současně žalobkyně zmínila, že pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil § 154 daňového řádu, tak ve vztahu k výjimce uvedené v § 78a odst. 4 písm. a) zákona o zaměstnanosti měl uvést též § 156 daňového řádu, a to *„k obsahovému vymezení téhož pojmu daňový nedoplatek u podmínky a u výjimky.“* Žalobkyně tak byla dle jejího tvrzení zkrácena na právech, když podle napadeného rozhodnutí nesplnila podmínku pro poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2019, ačkoliv tuto podmínku fakticky splnila, neboť byl přeplatek na dani vyšší než daňový nedoplatek.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. K tomu zrekapituloval dosavadní postup správních orgánů ve věci, jakož i uplatněnou žalobní argumentaci. Žalovaný dále uvedl, že bylo v průběhu daného správního řízení zjištěno, že žalobkyně měla ke dni 30. 6. 2019 nedoplatek vůči finančnímu úřadu na DPH ve výši 233 993 Kč. V tomto ohledu také doplnil, že sama žalobkyně v rámci podané žádosti mj. požádala o to, aby úřad práce podle § 147b zákona o zaměstnanosti zjistil, zda žalobkyně jako žadatelka nemá u finančního úřadu zachyceny v evidenci daní daňové nedoplatky a zprostila finanční úřad za tímto účelem povinnosti mlčenlivosti. V řešeném případě tak nebylo důvodu ke sdělení finančního úřadu ze dne 3. 7. 2019 nepřihlížet. Žalovaný též zmínil, že jsou zákonné podmínky nároku na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce poměrně striktní. Nadepsaný nedoplatek přitom plynul jak ze sdělení finančního úřadu ze dne 3. 7. 2019, tak z potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 11. 3. 2020 vydaného rovněž finančním úřadem. Žalobkyně pak v rámci správního řízení opak neprokázala. Žalovaný následně uvedl, že tyto doklady úřad práce hodnotil ve smyslu § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalovaného poté existence předmětného nedoplatku nemohla být zhojena tím, že žalobkyně měla ke dni 30. 6. 2019 mj. také přeplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti v částce 462 942 Kč. Žalovaný konstatoval, že započtení dle § 154 odst. 2 daňového řádu je činěno finančním úřadem a nedochází k němu ze zákona. Pokud tedy finanční úřad daňový přeplatek nezapočetl, nebylo možné, aby tak činil pro účely zákona o zaměstnanosti úřad práce či žalovaný. Tuto otázku bylo třeba řešit v rámci vztahu žalobkyně a finančního úřadu, přičemž v kontextu dané věci by pak bylo možno využít institutu obnovy řízení. Řešení otázky započtení přeplatku na nedoplatek by nicméně jednoznačně překračovalo kompetence úřadu práce i žalovaného, neboť tato okolnost má být projednána ve zcela odlišném řízení dle daňového řádu; nikoliv v rámci zákona o zaměstnanosti. Případné započtení přeplatku je výlučně v kompetenci finančního úřadu, přičemž i kdyby tento ve svém postupu chyboval, není úřad práce ani žalovaný oprávněn tuto skutečnost jakkoliv zkoumat. Pokud by si tedy správní orgány v rámci projednávané věci přisvojily pravomoc rozhodnout o tom, že má být daňový přeplatek započítán na nedoplatek pro účely zajištění bezdlužnosti, a došlo tak k poskytnutí příspěvku, aniž by byl přeplatek finančním úřadem skutečně započítán, znamenalo by to, že rozhodnutí úřadu práce by bylo založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně ve věci nepožádala o obnovu předmětného řízení, resp. v žalobě ani netvrdila, že by otázka započtení přeplatku na daňový nedoplatek byla vyřešena. Žalovaný závěrem upozornil, že v řízení o podané žádosti bylo na žalobkyni, aby ve vlastním zájmu řádně a včas zjistila a zajistila mj. řádnou úhradu nedoplateků vůči správci daně. Poukázal zároveň na to, že zákon o zaměstnanosti nedovoluje přihlídnout ani k tomu, jaký dopad na žadatele bude mít neposkytnutí příspěvku. Ve věci tak bylo dle žalovaného zřejmé, že žalobkyně prokazatelně nesplnila všechny zákonné podmínky nároku na daný příspěvek. Napadené rozhodnutí proto žalovaný považoval za zákonné, stejně jako postup správních orgánů ve věci.

Ústní jednání

6. Při jednání soudu dne 17. 5. 2023 žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce setrvala na podané žalobě, přičemž uvedla, že k rozhodnému dni nebyla daňovým dlužníkem.
7. V rámci téhož jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dosavadní vyjádření žalovaného v posuzovaném případě, přičemž navrhla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobu zamítnout pro nedůvodnost. Současně poukázala na zamítavý rozsudek v obdobné věci Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 6. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020-56.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podstatou projednávané věci je otázka splnění podmínek pro přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce, když žalobkyně konkrétně namítla, že splnila mj. i podmínku bezdlužnosti pro poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2019, neboť její přeplatek na daních byl vyšší než daňový nedoplatek.
11. Podle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti přitom platí, že se příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí. Příspěvek se poskytuje za podmínky, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění, s výjimkou případů, kdy a) bylo povoleno splácení ve splátkách a zaměstnavatel není v prodlení se splácením splátek nebo bylo povoleno posečkání daně, nebo b) součet nedoplatků zaměstnavatele, s výjimkou nedoplatků podle písmene a), k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nebo je uhradil do 5 pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatcích od krajské pobočky Úřadu práce dozvěděl v případě, že si údaje o nedoplatcích podle § 147b zjistil Úřad práce sám, pokud mu k tomu dal zaměstnavatel souhlas a za tímto účelem zprostil příslušný finanční nebo celní úřad povinnosti mlčenlivosti vůči Úřadu práce; uhrazení nedoplatku je zaměstnavatel povinen krajské pobočce Úřadu práce doložit (pozn. soudu - podtržení doplněno soudem).
12. Dle § 78a odst. 8 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o a) poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 4, b) neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a), (...).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Ze spisové dokumentace ve věci vyplynulo, že žalobkyně podala dne 29. 7. 2019 žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2019 podle § 78a zákona o zaměstnanosti. Z předmětné žádosti se současně podávalo, že žalobkyně úřad práce mj. požádala o to, aby podle § 147b zákona o zaměstnanosti sám zjistil, zda žalobkyně jako žadatelka nemá zachyceny v evidenci daní daňové nedoplatky u finančního úřadu a zprostila ho za tímto účelem povinnosti mlčenlivosti. Při zjištění nedoplatku též souhlasila s uvedením výše nedoplatku. Ze sdělení finančního úřadu ze dne 3. 7. 2019 přitom bylo zjištěno, že žalobkyně měla ke dni 30. 6. 2019 evidován daňový nedoplatek vůči orgánům finanční správy na DPH ve výši 233 993 Kč. Dne 12. 7. 2019 obdržel žalovaný žádost žalobkyně o odstranění tvrdosti zákona týkající se prominutí splnění podmínky výše součtu nedoplateků uvedené v § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti pro účely poskytnutí předmětného příspěvku. V této žádosti žalobkyně uvedla, že se opozdila s platbou na DPH, neboť neměla dostatek finančních prostředků na bankovním účtu, přičemž tedy vznikl nedoplatek na příslušném finančním úřadu k poslednímu dni měsíce. Tento nedoplatek byl uhrazen ke dni 4. 7. 2019. Usnesením ze dne 29. 7. 2019 tedy úřad práce z důvodu existence nadepsané předběžné otázky přerušil dané správní řízení. Žalovaný poté dne 21. 2. 2020 rozhodl, že se splnění podmínky dle § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti pro účely poskytnutí daného příspěvku podle § 78a odst. 16 zákona o zaměstnanosti nepromítá. K podanému rozkladu proti tomuto rozhodnutí následně ministryně práce a sociálních věcí rozhodla dne 19. 2. 2021 o tom, že se žalobkyní podaný rozklad zamítá. V nyní projednávaném případě byla žalobkyně dále vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a byla jí dána též možnost vyjádřit se. Dne 12. 3. 2021 tak žalobkyně doložila potvrzení o stavu osobního účtu ze dne 11. 3. 2020 vydané finančním úřadem, ve kterém byl konstatován ke dni 30. 6. 2019 nedoplatek na DPH ve výši 233 993 Kč, přeplatek na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti v částce 462 942 Kč, přeplatek na dani silniční v částce 6 454 Kč, přeplatek na dani z příjmů fyzických osob vybíraný srážkou dle zvl. s. ve výši 175 Kč a přeplatek na dani z nemovitých věcí v částce 7 Kč. Úřad práce pak dne 12. 3. 2021 vydal prvostupňové rozhodnutí ve věci, přičemž shledal nesplnění podmínky bezdlužnosti pro poskytnutí předmětného příspěvku stanovené v § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti, neboť žalobkyně měla vůči orgánům finanční správy nedoplatek na DPH v částce 233 993 Kč. K podanému odvolání žalobkyně následně žalovaný namítané rozhodnutí úřadu práce potvrdil, jak už bylo ostatně i shora rekapitulováno.
14. Vycházejí z výše popsaného soud v posuzovaném případě předně zdůrazňuje, že správní orgány jsou v obdobných řízeních o žádosti o příspěvek povinny rozhodovat striktně v mezích zákona a úlevy ze zákonných podmínek mohou být poskytovány pouze, pokud to zákon umožňuje, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 2 Ads 340/2018-23. K tomu lze poukázat i na usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2023, sp. zn. IV.ÚS 3611/22, v němž bylo vysloveno, že „[s]těžovatelce lze přisvědčit v tom, že podmínky pro přiznání nároku na poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, jsou nastaveny poměrně přísně. Na straně druhé je však nutno poznamenat, že se zde nakládá s veřejnými prostředky, a bylo na ní, zda se těmito zákonnými podmínkami podrobí a bude daný příspěvek po státu žádat.“ Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2022, č. j. 5 Ads 73/2021-36, že „je legitimním a rozumným požadavkem zákonodárce, aby subjekty, jimž má být z veřejných rozpočtů poskytnut nějaký finanční příspěvek na jejich činnost, řádně plnily své závazky vůči těmto veřejným rozpočtům. (...) Jak vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, č. 3324/2016 Sb. NSS, na poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osob se zdravotním pojištěním existuje právní nárok, ovšem pouze při splnění všech zákonných podmínek, z nichž jednou je právě podmínka bezdlužnosti.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 2 Ads 191/2021-91). Podmínka bezdlužnosti je tedy v dané souvislosti stanovena poměrně přísně a i při hodnocení podkladů prokazujících existenci bezdlužnosti či existenci nedoplatků nemohou správní orgány postupovat svévolně a nerespektovat striktní zákonem stanovená pravidla.

15. V nadepsaném kontextu je pak případným zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 3 Ads 23/2013-56, v němž byla hodnocena přísná pravidla stanovená zákonem o zaměstnanosti tak, že *„podmínky pro přiznávání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením jsou poměrně striktní. Zákon o zaměstnanosti uvádí v § 78 odst. 3 jasně, které podmínky musí každý žadatel splnit. Jediné povolené výjimky jsou přitom uvedeny pod písm. a) a b) daného ustanovení, které umožňují žadatelům napravit svá pochybení při platbě daní a pojistného. Jedná se o klasickou veřejně právní normu kogentního charakteru, která neposkytuje správním orgánům příliš prostoru k vlastní úvaze a manévrování“*. Ustanovení § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2011, na které bylo odkazováno v citovaném rozsudku, zároveň v zásadě odpovídá (až na nijak zásadní odchylky) § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti aplikovanému v nyní projednávané věci. Z toho důvodu zdejší soud uvádí, že závěry plynoucí z citovaného judikátu jsou přílehavé i na daný případ. Pro úplnost lze podotknout, že v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil otázku splatnosti penále vzniklého podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a tedy existenci nedoplatku na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud přitom poukazovaný případ uzavřel s tím, že byť se jednalo o nedoplatek toliko ve výši 3 Kč, podmínka bezdlužnosti splněna nebyla. Na tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu tak lze demonstrovat značnou přísnost, kterou je třeba v těchto případech dodržet, jakož i nemožnost správních orgánů postupovat v řízení jakkoliv „benevolentněji“. Obdobně poté konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2019, č. j. 2 Ads 340/2018-23, že *„[n]a jedné straně přísné podmínky bezdlužnosti jsou vyváženy možnostmi úlev plynoucích z § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Možnost obdržení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě tedy má jasně stanovená pravidla a je na žadateli, aby si zajistil jak splnění podmínek včasným provedením všech povinných plateb, tak i sledování, zda nepochybil, a zda mu nevznikl nedoplatek či penále tak, aby mohl případně včas využít možností k nápravě svých pochybení. Úsilí, které je k tomu třeba vynaložit není ve vztahu k cíli nikterak výjimečné. (...) Smysl a účel zákona je v tomto směru ovšem naplněn nejen poskytnutím příspěvku a jeho využitím ve prospěch osob, jimž zlepšuje obtížné postavení na trhu práce, ale v rámci smyslu a účelu zákona má svůj smysl a účel i stanovení podmínek pro zaměstnavatele, které nejsou nerealné ani zbytečně zatěžující. Podmínka bezdlužnosti má nejen vyloučit zaměstnavatele, kteří neplní své zákonné povinnosti, ale má vést i k jejich platební kázní, což ve svém důsledku vylučuje, že by stát přispíval zaměstnavateli mj. na platby, které by ten řádně neodváděl. Přitom prostor pro úlevy od pochybení menšího rázu zákon o zaměstnanosti poskytuje v § 78 odst. 4 písm. a), b) a v odst. 13 (pozn. soudu - ve znění účinném do 31. 12. 2017).“* Z výše popsaného je tak nutno i pro nyní řešený případ zdůraznit, že přísné podmínky bezdlužnosti jsou vyváženy právě a pouze možnostmi úlev, které se jednoznačně podávají z § 78a odst. 4 písm. a) a b), popř. z § 78a odst. 15 a 16 zákona o zaměstnanosti.
16. V návaznosti na vše výše popsané se pak zdejší soud ztotožňuje se závěry žalovaného, dle kterých bylo v posuzované věci rozhodné, že ke stanovenému dni dle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti byl nedoplatek u žalobkyně nepochybně evidován (srov. rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Ads 225/2021-28). Ve věci současně nevyplynulo, že by na tuto dopadala některá z nadepsaných úlev ve smyslu zákona o zaměstnanosti [tj. dle § 78a odst. 4 písm. a) a b), nebo podle § 78a odst. 15 a 16 zákona o zaměstnanosti, když žalovaný nevyhověl žádosti žalobkyně o odstranění tvrdosti zákona týkající se prominutí splnění podmínky výše součtu nedoplateků uvedené v § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti pro účely poskytnutí daného příspěvku]. V řešeném případě přitom žalovaný zjevně vycházel jak ze sdělení finančního úřadu ze dne 3. 7. 2019, tak i z žalobkyní předloženého potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 11. 3. 2020, dle kterých měla žalobkyně k rozhodnému dni 30. 6. 2019 v evidenci daní zachycen nedoplatek na DPH v částce 233 993 Kč. Odkazované listiny zároveň nelze v relevantní části považovat za rozporné, neboť je v nich předmětný nedoplatek zachycen totožným způsobem. Obsah těchto podkladů tudíž nebyl sporný a správní orgány z nich byly povinny vycházet rovněž s ohledem na § 53 odst. 3 správního řádu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2023, č. j. IV. ÚS 3611/22).

17. Pokud za shora uvedených okolností žalobkyně poukázala na to, že k rozhodnému dni 30. 6. 2019 měla, i přes formálně zachycený nedoplatek na DPH u finančního úřadu, fakticky celkově na svém daňovém účtu přeplatek (viz potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 11. 3. 2020), mohla toto tvrzení u žalovaného uplatnit, avšak toliko cestou žádosti o odstranění tvrdosti zákona dle § 78a odst. 16 zákona o zaměstnanosti. Jak už nicméně bylo dříve rekapitulováno, této žádosti žalobkyně nebylo žalovaným vyhověno, přičemž řízení o žádosti podle § 78a odst. 16 zákona o zaměstnanosti je zcela samostatným správním řízením, které skončilo vydáním samostatného rozhodnutí, proti němuž měla žalobkyně možnost podávat opravné prostředky, případně se po bezvýsledném vyčerpání řádných opravných prostředků domáhat soudní ochrany. Považovala-li pak žalobkyně obsah sdělení finančního úřadu ze dne 3. 7. 2019, resp. i jí doloženého potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 11. 3. 2020, stran zachycení nedoplatku na DPH v evidenci daní za nezákonné či nesprávné, nic jí nebránilo v tom domáhat se nápravy u finančního úřadu, přičemž případné přehodnocení závěru finančního úřadu týkajícího se evidovaného nedoplatku by poté mohlo být důvodem pro obnovu daného řízení dle § 100 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2022, č. j. 3 Ads 261/2020-68).
18. Z uvedených důvodů tak soud nepovažuje v souvislosti s nyní posuzovaným případem za právně relevantní odkaz žalobkyně na jednotlivá ustanovení daňového řádu upravující postup při placení daní. Sama žalobkyně ostatně předložila potvrzení o stavu jejího osobního daňového účtu ze dne 11. 3. 2020 prokazující existenci nedoplatku na DPH ve výši 233 993 Kč ke dni 30. 6. 2019, a na této skutečnosti tedy nebylo možno nic rozporovat. Bylo přitom pouze na samotné žalobkyni, aby si zajistila jak splnění podmínek včasným provedením všech povinných plateb, tak i sledování, zda nepochybila, a zda jí nevznikl nedoplatek či penále tak, aby mohla případně včas využít možností k nápravě svých pochybení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11. 7. 2019, č. j. 2 Ads 340/2018-23). Zákon o zaměstnanosti stanoví striktní a skutečně přísný postup vůči žadatelům v rámci řízení o poskytnutí předmětného příspěvku, jak plyne už z výše citované judikatury. Pokud nejsou podmínky jednoznačně stanovené tímto zákonem splněny, není zde prostor k polemice o nutnosti jejich dodržení. Jestliže tedy žalobkyně poukázala na § 154 a § 156 daňového řádu upravující přeplatek na dani a posečkání úhrady daně, popř. rozložení její úhrady na splátky, pak je nutno zdůraznit, že v dané věci bylo pro úřad práce (resp. žalovaného) rozhodné toliko, že k předepsanému dni byl nedoplatek na DPH u žalobkyně zřejmým způsobem evidován (zachycen), přičemž případné následné procesy užitě pro jeho úhradu (nadto v rámci vztahu žalobkyně a finančního úřadu, nikoliv žalobkyně a úřadu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

práce) již nebyly ve věci relevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2022, č. j. 3 Ads 261/2020-68). Jinak řečeno, úřad práce a žalovaný byli povinni vycházet pouze z faktů rozhodných pro posouzení věci ve smyslu § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti - mj. že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním úřadem, a tudíž nebyli jakkoliv oprávněni činit vlastní postupy či hodnocení ve smyslu § 154 (popř. § 156) daňového řádu, jak správně vyhodnotil již žalovaný. Obtížně uchopitelná argumentace žalobkyně odkazující na § 156 daňového řádu se tak zjevně míjí s předmětem daného řízení. Ačkoliv se tedy postup správních orgánů v řešeném případě může žalobkyni subjektivně jevit jako formalistický, neodpovídající konečnému stavu po uskutečnění všech navazujících finančních operací ve smyslu daňového řádu, jednalo se o postup, který zákon o zaměstnanosti v § 78a odst. 4 nepochybně předvídá.

19. Z hlediska jasně stanovených zákonných podmínek je tak v posuzovaném případě zjevné, že žalobkyni za vyvstalých okolností, které byly v úplnosti už dříve popsány, nemohl být předmětný příspěvek poskytnut. Jinými slovy, úřad práce (resp. žalovaný) posuzující bezdlužnost na základě získaných podkladů jednoduše neměl možnost rozhodnout jinak než přistoupit k nepřiznání daného příspěvku. Bylo přitom pouze na žalobkyni samotné, aby v tomto ohledu konala tak, aby včas a řádně zajistila splnění veškerých povinností plynoucích jí ze zákona o zaměstnanosti. V projednávané věci proto soud neshledal, že by žalobkyně byla postupem správních orgánů zkrácena na jejích právech.
20. Soud pak za shora uvedeného stavu nemohl přisvědčit ani tvrzení žalobkyně, že žalovaný vycházel z nesprávného skutkového zjištění, když nepřihlédl k předloženému potvrzení o stavu jejího osobního daňového účtu ze dne 11. 3. 2020. Jak už totiž bylo dříve rekapitulováno, k tomuto potvrzení bylo žalovaným ve věci přihlédnuto, přičemž i v tomto podkladu měla žalobkyně k rozhodnému dni 30. 6. 2019 v evidenci daní jednoznačně zachycen nedoplatek na DPH v částce 233 993 Kč, a tudíž nesplnila podmínku bezdlužnosti ve smyslu § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Pokud se dále jedná o námitku, že sdělení finančního úřadu ze dne 3. 7. 2019 nemohlo být ve věci použito, byť je stran evidence nedoplatku na DPH k rozhodnému dni totožné jako žalobcem poukazované potvrzení ze dne 11. 3. 2020 (nadto se seznatelně jedná o sdělení, které bylo adresováno právě žalobkyni), soud k tomu upozorňuje na fakt, že sama žalobkyně úřad práce mj. výslovně požádala o to, aby podle § 147b zákona o zaměstnanosti zjistil, zda žalobkyně jako žadatelka nemá zachyceny v evidenci daní daňové nedoplatky u finančního úřadu a zprostila ho za tímto účelem též povinnosti mlčenlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2022, č. j. 5 Ads 73/2021-36). Soudu tedy za dané situace není v dotčené části vůbec zřejmá logika aktuálně uplatněné žalobní argumentace, jakož ani odkazu na § 67 odst. 3 daňového řádu, přičemž tato tvrzení považuje za nepřipadná a konstatuje, že neshledal žádného (relevantního) důvodu, proč by správní orgány také z tohoto podkladu neměly při hodnocení věci vycházet (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2023, č. j. IV. ÚS 3611/22). Soud je tudíž přesvědčen, že správní orgány zjistily skutkový stav věci (resp. rozhodné okolnosti) natolik důkladně, že o něm nevystávají žádné pochybnosti.
21. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
22. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. května 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.